

Alexandra Špaková, 16 rokov, Lendak

Prežil som...

„Nie! Nie! Uteč!“ – dodnes sa zobúdzam s týmito slovami na perách a hroznou spomienkou, ktorá sa stala nepremožiteľným zlým snom.

Každú noc. Vždy keď zaspím. Nemôžem od seba odohnať tú hrôzostrašnú spomienku, ktorá ma tak bolí. Spomienka, ktorá ma prenasleduje a ja sa jej ani po toľkých rokoch neviem zbaviť.

Zastreli mi...

Nie, nie. Ešte vám to nepoviem. Najskôr vám musím povedať, čo tejto udalosti predchádzalo.

Bolo to v marci 1942, keď som sedel vo vlaku z Popradu a tešil sa na novú a lepšiu budúcnosť. Za touto túžbou som šiel ja, Martin, moja žena Hana a náš syn Daniel. Tak veľmi som ich miloval a ešte stále milujem.

Cesta šla veľmi pomaly.

Prišli sme na miesto.

A to, čo som si predstavoval, bolo celkom inak. Veľa budov na kope. Ohradené veľkým drôteným plotom, ktorý bol nabitý elektrinou. Namiesto trávy boli, ... boli kosti. Namiesto potoka boli výkaly, močovka a krv.

Z ľudí, ktorí priahli po niečom lepšom, sa stali otroci. Zavreli nás do budov, kde sme boli natlačení ako sardinky. Na miesto, kde bola zima ako na Sibíri. Správali sa k nám horšie ako ku zvieratám a po čase sme vyzerali ako chodiace mŕtvoly.

Denne sme tvrdo pracovali. Hanu som nevidel od príchodu na toto prekliate miesto. S Danielom som sa videl každý deň. Pracovali sme, teda otročili, na tom istom mieste.

V mojom živote ubehli najdlhšie dva mesiace a stále som žil. Ja aj Daniel.

Bolo ráno a opäť sme šli pracovať. Videl som môjho syna. To jediné ma držalo ešte stále pri živote. Zrazu Daniel odpadol.

„Postav sa!“ – kričal naň dozorca a mlátil ho hlava – nehlava. Môj syn pomaly vstával. Dozorca na neho namieril pištoľ so slovami: „ Ty si už k ničomu.“

V tom okamihu som neváhal a z plného hrdla som zakričal: „Nie! Nie! Uteč!“ – a zároveň som sa z posledných síl rozbehol, aby som Daniela zachránil.

Bolo však neskoro.

Dozorca vystrelil.

Daniel zomrel. A ja? Chcel som zomrieť s ním. Táto strašná chvíľa sa mi vryla do pamäti. Tak veľmi som sa snažil zabudnúť. Tak veľmi to bolelo.

Dni, týždne, mesiace, roky utekali a ja som stále žil. Konečne sa to skončilo.

Mohol som odísť.

Vrátil som sa na miesto, ktoré som kedysi nazýval domovom, ale teraz to bolo už iba miesto plné bolestivých spomienok.

Osvienčim mi zobral všetko. Ten prekliaty systém mi zobral všetko a to len preto, že som bol iný, že som im nesedel...

Ale prežil som. Podával som svedectvá o tom, čo sa tam dialo a našiel som zmysel svojho života vo vykonávaní spravodlivosti.

Pri živote ma udržiavali svedectvá iných, pomoc, zadosťučinenie a vedomie, že nie všetci mali také šťastie ako ja.

Prežil som...